U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **T. C.,** zastoupené Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2011, čj. OAM-382/ZA-06-ZA09-2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 9. 2011, čj. 63 Az 4/2011 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2011, čj. OAM-382/ZA-06-ZA09-2010, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 13. 5. 2011, čj. 63 Az 4/2011 - 21, zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, která je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 8 Azs 3/2012, a zároveň požádala o ustanovení zástupce pro řízení o této kasační stížnosti.

3. Krajský soud usnesením ze dne 13. 9. 2011, čj. 63 Az 4/2011 - 46, žalobkyni zástupce neustanovil. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně neprokázala své osobní, výdělkové a majetkové poměry. Na výzvu k prokázání uvedených poměrů žalobkyně nereagovala a nebyla zastižena v místě pobytu, který uvedla. Písemnost byla uložena a připravena k vyzvednutí na poště v Brně, žalobkyně si ji však ve lhůtě nepřevzala. Krajský

soud proto vyvěsil dne 1. 7. 2011 sdělení o vrácení písemnosti na úřední desce soudu po dobu 30 dnů – do 1. 8. 2011.

III.

4. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti usnesení krajského soudu o neustanovení zástupce kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

5. Stěžovatelka namítla, že krajský soud posoudil nesprávně její osobní a majetkové poměry. Domnívala se, že krajský soud měl k posouzení této otázky dostatek informací ve správním spisu. Také v žádosti o ustanovení zástupce stěžovatelka prohlásila, že nevlastní žádný majetek kromě věcí osobní potřeby a nemá finanční prostředky ani příjmy. Nemajetnost stěžovatelka tvrdila již ve správním řízení. Podle platné právní úpravy České republiky nemůže být zaměstnána, proto se její majetková situace nemůže změnit.

6. Dále stěžovatelka namítla, že formulář o osobních a majetkových poměrech jí byl doručen pouze v českém jazyce, proto mu neporozuměla a nemohla na výzvu reagovat.

7. Závěrem stěžovatelka krajskému soudu vytkla, že nebyly dány podmínky pro doručení předmětného formuláře fikcí, protože měla řádně hlášený pobyt v B. na ulici T. 160, kde se zdržuje i v současnosti. Na tuto adresu jí však doručováno nebylo.

IV.

8. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), na jehož odůvodnění na tomto místě pro stručnost odkazuje.

9. Při posuzování otázky přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přihlédl ke specifické povaze kasační stížnosti směřující proti usnesení o neustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany, důvody pro přijatelnost ovšem neshledal. Stěžovatelka byla v nyní posuzované věci zastoupena advokátkou na základě plné moci, a mohla tak řádně formulovat důvody své kasační stížnosti i zdůraznit, v čem spočívá přesah jejích vlastních zájmů (srov. rozsudek ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 35/2006 - 104).

10. Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky. Při posuzování dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatelky Nejvyšší správní soud vycházel z rozsudku ze dne 29. 3. 2007, čj. 2 Azs 137/2006 - 67, podle něhož dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele je dán i v případě procesních pochybení krajského soudu, která se sice sama o sobě přímo netýkají hmotněprávního postavení stěžovatele, ale „pouze“ porušují jeho procesní práva v rámci řízení týkajícího se jeho práv hmotných. V nyní posuzované věci však zdejší soud neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky ve výše uvedeném smyslu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na námitky stěžovatelky dostatečnou odpověď.

11. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval povinností účastníka řízení prokázat své nedostatečné majetkové poměry pro to, aby mohl úspěšně žádat o ustanovení zástupce (viz např. rozsudky ze dne 26. 7. 2006, čj. 3 Azs 116/2006 - 150, či ze dne 12. 1. 2005, čj. 7 As 40/2004 - 97). Podle rozsudku ze dne 25. 1. 2005, čj. 7 Azs 343/2004 - 50, č. 537/2005 Sb. NSS, povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Obdobný závěr lze použít i pro situaci, kdy se účastník řízení domáhá ustanovení zástupce a zároveň je od soudních poplatků osvobozen ze zákona. Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud nezjišťuje výdělkové a majetkové možnosti z úřední povinnosti (viz také rozsudek ze dne 8. 7. 2011, čj. 3 Ads 80/2011 - 122).

12. K námitce stěžovatelky, že formulář k doložení osobních, výdělkových a majetkových poměrů jí nebyl doručen v ruském jazyce, a proto nemohla na výzvu odpovědět, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 12. 4. 2006, čj. 1 Azs 129/2005 - 78. Podle tohoto rozsudku soud není bez dalšího povinen zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí či jiných písemností do jiného jazyka, a to ani tehdy, je-li takový účastník žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. V nyní posuzované věci se navíc tato námitka stěžovatelky jeví jako ryze účelová, protože ze spisu krajského soudu je zřejmé, že výzva k doložení osobních, výdělkových a majetkových poměrů byla stěžovatelce zaslána v ruském jazyce [viz pokyn soudkyně ze dne 7. 6. 2011, aby stěžovatelce byl zaslán vzor 60 o. s. ř. v ruském jazyce a otisk razítka kanceláře ze dne 8. 6. 2011 osvědčující splnění tohoto pokynu (č.l. 37, zadní strana obálky), dále je z doručenky na čl. 44 patrno, že obsahem doručované obálky byl vzor 60 o. s. ř. v překladu. Tato písemnost byla stěžovatelce zaslána na adresu, kterou uvedla v kasační stížnosti a byla doručena náhradním způsobem – fikcí, viz níže; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 7 Azs 69/2008 - 29].

13. Otázka doručování fikcí je rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena dostatečně (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, rozsudky ze dne 29. 3. 2007, čj. 2 Azs 137/2006 - 67, ze dne 24. 2. 2006, čj. 6 Azs 283/2005 - 78, či ze dne 28. 12. 2005, čj. 6 Azs 529/2004 - 76).

14. Tvrzení stěžovatelky, že podmínky pro doručení předmětné výzvy fikcí nebyly dány, protože měla řádně hlášený pobyt v B. na ulici T. 160, není způsobilé zpochybnit účinnost doručení. Nejvyšší správní soud totiž zjistil dotazem na žalovaného a na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, že posledním hlášeným pobytem stěžovatelky bylo Pobytové středisko Havířov, které však stěžovatelka opustila dne 6. 6. 2011. Stěžovatelka adresu „T. 160, B." nahlásila žalovanému až dne 27. 2. 2012. Tuto skutečnost Nejvyšší správní soud zjistil poté, kdy se na něj dne 27. 2. 2012 obrátila pracovnice žalovaného (detašovaného pracoviště v Zastávce u Brna) s dotazem, zda již bylo rozhodnuto ve věci sp. zn. 8 Azs 3/2012 (kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku čj. 63 Az 4/2011 - 21). Tuto informaci pracovnice žalovaného žádala z důvodu vystavení nového víza za účelem strpění pobytu pro stěžovatelku. Na dotaz Nejvyšší správního soudu, zda jí je znám aktuální pobyt stěžovatelky, sdělila, že stěžovatelka pro potřeby

vystavení víza uvedla doručovací a kontaktní adresu „T. 160, B.“. Na tuto adresu Nejvyšší správní soud následně úspěšně doručil usnesení krajského soudu s výzvou k doplnění kasační stížnosti (čj. 63 Az 4/2011 - 49) a usnesení krajského soudu o neustanovení advokáta (čj. 63 Az 4/2011 - 46).

15. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelce, že měla v době doručování výzvy k doložení osobních, výdělkových a majetkových poměrů řádně hlášenou adresu „T. 160, B.“. Tato adresa nebyla v rozhodné době nahlášena v evidenci žalovaného ani Policie ČR a stěžovatelka nedoložila žádný důkaz, který by svědčil o opaku. Stěžovatelka uvedenou adresu pro doručování oznámila žalovanému až dne 27. 2. 2012, přičemž výzva krajského soudu byla uložena na poště a připravena k vyzvednutí ode dne 14. 6. 2011.

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

17. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. května 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu